

Stiftelsen Rusfritt Miljø
Skolegruppa
Postboks 2652 St. Hanshaugen
0163 Oslo

Stoltenberg-utvalget

Høringsuttalelse om Stoltenbergutvalgets rapport om Narkotika.

Vi er en gruppe bestående av fire rusfrie narkomane i Stiftelsen Rusfritt Miljø som primært jobber med forebygging, spesielt blant unge via skolebesøk osv. Derfor kommer vi primært til å drøfte forebyggings-delen i rapporten grundig, men vil også skrive endel vi mener er viktige i andre deler av rusproblematikken også siden vi mener tidligere misbrukere innehar ekspertisen innen dette feltet- dette er ikke problemer man kan lese seg til svarene på i en bok eller forskningsrapport. Og vi leser også at forebygging egentlig er litt på siden av deres mandat, allikevel velger vi å vie det mye oppmerksomhet siden vi mener at med nok og riktig forebygging kan resten av rusproblemenes minskes dramatisk i nær framtid ved å minske rekrutteringen.

Vi kommer til å drøfte utvalgets forslag i tur og orden, og i tillegg skrive litt om hva vi i Rusfritt Miljø er spesielt viktig å ta tak i innen rusproblematikken til slutt.

Innledningen av rapporten dreier seg om hvordan hjelpe rusmisbrukere tilbake til et verdig liv. Men det er en setning som bringer håp; 'Alle kan vi bidra til å redusere – helst fjerne – den trussel narkotika er for enkeltmennesker og for samfunnet'. Det mener vi best kan gjøres gjennom forebygging.

Forebygging

I innledningen til dette avsnittet står det at 'Forebygging av narkotikaproblemer er nært knyttet til forebygging av adferdsproblemer, psykiske lidelser, sosial ekskludering og fattigdom.' En av oss er selv utdannet og har jobbet som sykepleier etter en lykkelig barndom i et trygt og stabilt hjem fra øvre middel-klasse og har allikevel vært 'gate-narkoman' i nesten 15 år, og det er mange med lignende historier. Dette mener vi er viktig å huske på når man arbeider med forebygging; narkomani kan ramme alle fra alle samfunnslag selv om gruppene utvalget nevner nok er overrepresentert. Det er grunnen til at vår gruppe er sammensatt av fire personer som er veldig forskjellige mht. bakgrunn og livssituasjon ellers, men som alle endte opp som narkomane.

Utvalgets forslag nummer 1 og 2 er akkurat det vi i 'Skolegruppa' jobber med daglig. Vi driver en side på FaceBook hvor vi kommer i kontakt med mange unge, og når vi drar rundt på skolebesøk inviterer vi elevene til å stille oss spørsmål eller ta annen kontakt via denne siden hvis de vil diskutere noe privat e.l. Vi er også tilgjengelige via mail og mobil, og har fått tilbakemeldinger både fra lærere og elever om at dette er både nyttig og trygt. Rapporten stiller seg tvilende til om foredrag på skolene gir den ønskede effekt, og det er alltid en balansegang og fare for at slike foredrag kan virke mot sin hensikt overfor enkelte ungdommer. Vi mener allikevel at vi fire eks-misbrukere med forskjellig bakgrunn og historie når ut til ungdommene på en positiv måte og at det at vi også er tilgjengelige på nett støtter opp om den kontakten vi får med de vi snakker med rundt på skolene. Selv om vi dessverre ikke har noe forskningsmateriale eller lignende å bygge på mener vi at alle positive tilbakemeldingene vi får både skriftlig og muntlig taler for at dette er noe det bør satses mer på rundt på skolene. De beste ekspertene innen rusproblematikken er uten tvil de som har vært igjennom det selv, og det er vi som best kan fortelle og svare på spørsmål om hvor forferdelig det er å kaste bort livet sitt på narkotika og hvilke farer stoffene fører med seg både fysisk, psykisk og sosialt. Men som dere også skriver tror vi det er viktig å være tilstede på internett også for å være tilstede når ungdommer, foreldre eller andre trenger det.

Når det gjelder utvalgets forslag nummer 3 og 4, som handler om reaksjonsformer ved bruk og besittelse av narkotika, mener vi Utvalget virkelig tenker i nye og funksjonelle mønstre- dette er noe som har vært savnet i en år-rekke. Vi mener det er et utrolig godt forslag som skisseres i utvalgets nr.3; hvorfor skal en ungdoms fremtid bli påvirket av en anmerkning i strafferegisteret -som stenger mange dører- hvis man kan løse det på en måte som er bedre for alle parter? Og nettopp den måten å løse problemet på som dere foreslår i nr.4, med en nemd-ordning og flyttet fra justis- til helse-sektoren håper vi virkelig blir en realitet så fort som mulig. Etter det som står i rapporten virker det som om en blå-kopi av den de bruker i Portugal burde taes i bruk forttest mulig. Vi har et forslag å komme med, og det er at personer som får en reaksjon av disse nemndene også burde få en type 'støttekontakt' i endel tilfeller. Gjerne en tidligere misbruker (som er garantert rusfri), da disse ofte har et genuint ønske om å hjelpe ungdommen til å holde seg rusfri. 'Støttekontakten', eller 'Tilsynsføreren' kan være en person å forholde seg til og kontakte hvis suget eller presset fra omgivelsene blir vanskelige- en som er tilstede når de trenger det. Mange frivillige organisasjoner praktiserer dette, men vi mener noe lignende bør innføres i forbindelse med en nemd-ordning.

I utvalgets forslag nummer 5 ser vi ikke forebyggings-delen, men mener forslaget hører hjemme under behandling. Den eneste formen for forebygging vi finner ved å videreutvikle sprøyteromsordningen er forebygging av diverse sykdommer og abscesser. Men vi er helt enige i forslaget forøvrig, og mener at det i tillegg til de tiltakene dere har nevnt bør være tillatt både å røyke heroin der og å sette sprøyter med amfetamin. Amfetamin er for øvrig et stoff vi mener dere berør i alt for liten grad i rapporten; den skal være om narkotika, men handler stort sett bare om opiater og opiat-avhengige. Vi har en stor gruppe amfetamin-misbrukere som ikke kan hjelpes gjennom legemidler som metadon og subutex, og som ikke bryr seg om heroin skal bli gitt på resept. Men som dere skriver i forslaget, at sprøyterom skal bli brukersteder osv. for å minske tilgjengeligheten til de harde stoffene og derved virke forebyggende mener vi er en utopi, de kyniske narkotikaselgerne kommer alltid til å være der så lenge det finnes et marked.

I utvalgets forslag nummer 6 kommer dere nærmere inn på dette, og mener at de åpne omsetningsstedene for kjøp og salg av narkotika bør bekjempes med enda hardere midler. Det mener vi er helt feil vei å gå, da dette kommer til å føre til at mange desperate rusmisbrukere vil vandre rundt i byen på leting etter selgere fram til de har samlet seg et nytt sted, og spesielt de kyniske selgerne kommer til å oppsøke nye markeder som skoler. Disse selgerne er ofte asylsøkere eller andre som er illegalt i landet og ikke eier skrupler om hvem de selger til. Så vi syntes forslag nr.6 er særdeles dårlig gjennomtenkt og kan virke mot sin hensikt. Og historien helt fra Slottsparkens dager burde vise alle at rusmisbrukerne finner sammen igjen uansett hvilke virkemidler som forsøkes. Vi mener derimot at det å ha miljøet samlet på en plass hvor man har oversikt er en viktig faktor når det gjelder forebygging ved at man lettere kan fange opp ungdommer og nye i miljøet og tilby disse hjelp. Et annet viktig skritt når det gjelder forebygging mener vi er differensiert straff for salg, avhengig av kjøpers alder. Idag er straffen den samme uansett om kjøper er 17 eller 57. Vi i Stiftelsen har vært i dialog med både Riks- og Statsadvokaten angående dette, og har også snakket med diverse politikere. Vi mener faktisk at salg til mindreårige bør straffes som draps-forsøk, og at overdoser som en regel bør etterforskes som mulige drap.

Når det gjelder forslag nr.7, å intensivere kampen mot omsetning via internett, er det lite annet å si enn at vi er fullstendig enige med utvalget. Og forslag nummer 8, behov for mer kunnskap, er det jo alltid, men vi mener det er viktig å ikke bare lage nye forskningsrapporter utført av 'boklærde' for penger som kan benyttes på viktigere områder, men istedet bruke noe av den dyrekjøpte ekspertisen som alle vi tidligere narkomane innehar.

Og det var de 8 forslagene rapporten hadde under 'Forebygging'. Vi mener utvalget absolutt er på rett vei når vi ser på de fire første, og hvis disse blir fulgt opp som beskrevet i Rapporten tror jeg vi

kan komme langt. Vi tror som nevnt at strengere straffer for salg og distribusjon til mindreårige også er et viktig virkemiddel.

Behandling og oppfølging.

I innledningen til dette avsnittet skriver dere om rask hjelp og langsiktig oppfølging av den enkelte pasient. Dere beskriver hvor horribel situasjonen er i dag, med lang ventetid og tjenestene fordelt på statlige og kommunale instanser. Der er vi helt enige, motivasjon er en utrolig viktig faktor når en narkoman skal inn til behandling, og den har dessverre alt for ofte forsvunnet etter 80 dager... Et annet riktig virkemiddel tror vi vil være at pengene følger pasienten, slik at man ikke som dere beskriver; blir en 'kasteball' i systemet mellom kommunale og statlige økonomiske midler. Vi tror en kontinuitet i behandlingen ofte kan være det som gjør en behandling vellykket.

Utvalgets forslag nr.9 foreslår opprettelse av såkalte MO-sentre. Vi har lett i rapporten og også spurt andre ideelle stiftelser, men lurer på hvem som skal dekke disse kostnadene? Siden de skal henvise pasienter til institusjoner osv. virker det som om det er kommunene. Dette kan falle veldig skjevt ut og vi tror isåfall det er umulig å få til et effektivt tilbud til alle som trenger det rundt i landet. Ellers er selve ideen om en kontaktperson (koordinator) som skal følge pasienten under hele prosessen utrolig bra, noe av det som frustrerer en rusmisbruker mest er alle personene og etatene de må innom i kampen for rus-frihet. Mange lar være å søke hjelp på grunn av dette. Og her kommer vi tilbake til kontinuiteten som er så utrolig viktig, og ved å samle alt på et sted tror vi dette kan sikres. Dere skriver også at de forskjellige tilbudene skal 'overlappe' hverandre og samtidig fjerne ventelistene. Hvis alle disse forslagene som er samlet under forslag nr.9 blir gjennomført vil veldig mange narkomane få en mye bedre hverdag, men vi lurer som sagt på hvordan det er tenkt å finansieres og utføres rent praktisk rundt i landet.

Forslag nr.10 mener vi kommer som en naturlig følge av forslag 9. Hvis dette med direkte tilgang til evt. behandling kan skje så raskt og effektivt som skissert av dere vil veldig mange liv spares, og enda flere vil spares for årelange venting rundt i systemet. Dette vil også ha en utrolig positiv effekt på mange menneskers livskvalitet både fysisk og psykisk, og derved en positiv effekt på samfunnet som helhet. Vi håper bare det lar seg gjennomføre rent praktisk og økonomisk.

Forslag nr.11, om en egen lavterskel-enhet med bred kompetanse for ungdom, mener vi er uhyre viktig, og bør startes opp så snart som mulig uavhengig av om MO-sentrene blir en realitet. Å bruke samme ekspertise og personell som på MO-sentrene er en god ide, men vi er helt enige med dere i at de må være fysisk atskilte fra 'de voksne', etablerte misbrukerne. Og hovedmålet for hver enkelt ungdom som kommer dit bør være individuell tilrettelegging av eventuell utdanning, jobb, bolig osv., og disse sentrene bør følge opp ungdommene til de har nådd målene selv om de aldersmessig blir 'voksne' i løpet av behandlingen.

Utvalgets forslag nr. 12, om å ta pårørende på alvor, er også etterlengtet av mange. Det finnes endel frivillige organisasjoner, men det er vanskelig å finne fram i denne jungelen og hvis også dette kan legges under MO-sentrene er det supert. Å bruke ekspertise fra frivillige og eks-misbrukere er et flott forslag.

Forslag nr.13 gir oss svar på hvem som skal finansiere MO-sentrene, og at dette blir en statlig oppgave tror vi er en nødvendighet hvis ideen skal fungere utenfor storbyene.

Bolig og aktivitet er helt nødvendig for at en rehabilitering skal lykkes i de aller fleste tilfeller. I forslag nr.14 står det 'bare' om en trygg bo-situasjon, men som dere selv skriver er aktivitet en annen viktig del. Noen frivillige organisasjoner har opplegg som ligner de som dere beskriver i rapporten, som Frelsesarmeen og Blå Kors, men å gjøre det til et statlig tilbud som alle har krav på ville være

et stort skritt fremover i rehabiliteringsprosessen av mange rusmisbrukere. Slik som det er idag hvor man i beste fall får en kommunal leilighet i et nabolag med stort sett bare aktive narkomane eller i verste fall står på gata med en bag i hånda etter endt behandling kunne som regel de millionene staten betaler for institusjonsplass vært kastet ut av vinduet. Så en løsning slik rapporten presenterer vil være et klart løft, men det er viktig å bosette brukere av disse MO-sentrene (og evt. andre misbrukere) spredt blant 'vanlige' beboere for å lette både rehabilitering og integrering.

Forslag nr.15 omhandler oppfølging under og etter soning, og også her gies MO-sentrene en sentral rolle. Som utvalget skriver er rehabiliterings- og oppfølgings-delen under og etter soning i beste fall mangelfull, i verste fall helt fraværende. Noen frivillige organisasjoner som Retretten og WayBack jobber med dette, og vi tror det er viktig at staten fortsetter og videreutvikler samarbeidet med disse organisasjonene. Vi håper også at nemnd-ordningen nevnt i forebyggings-delen i størst mulig grad vil fjerne problemet med de yngste innsatte.

I forslag nr.16 foreslår utvalget å harmonisere og utarbeide retningslinjer for bruk av tvang. Når man leser rapporten ser man imidlertid en grundig drøfting av dagens tre-delte situasjon og uttalelser om at dette er uheldig, men vi kan ikke se noe løsningsforslag på problemene annet enn at MO-sentrene skal ta seg av oppfølgingen. Her mener vi utvalget burde kommet med konkrete forslag, siden det åpenbart ser problemet.

Utvalgets forslag nr.17 omhandler de som sliter med både rus og psykiatri. Dette er ofte de som trenger mest hjelp, men som rapporten påpeker ofte opplever å bli 'kasteballer' i systemet og få minst hjelp. Ved å gi disse en lovpålagt rett til behandling på egnet sted med MO-sentrene som oppfølgings- og kontrollmyndighet, vil vi i tillegg til å hjelpe disse pasientene også gjøre samfunnet tryggere ved at mulig psykotiske personer i mindre grad går rundt uten hjelp.

Forslag nr.18, om å fjerne egenandeler, håper vi blir en realitet så snart som mulig. Vi som får metadon via fastlegen kommer ofte opp til egenandels-taket hos leger på kr.1840 i løpet av 2-3 måneder, men de pengene kan ofte være vanskelig å betale ut fra en fra før vanskelig økonomi. Også narkomane som ikke er i LAR er overrepresentert hos leger bl.a. pga. abscesser og andre fysiske og psykiske skader som følger med et narkotikamisbruk. Også gratis tannlege-behandling for alle narkomane er noe man absolutt bør satses på. Narkomane har av ulike årsaker ofte ekstrem dårlig tannhelse, og ved å tilby disse jevnlig, gratis tannbehandling vil det uten tvil også hjelpe manges psykiske helse og selvbilde. Også her vil vi minne om amfetamin-misbrukerne, som ikke er i LAR men som ofte er de som har dårligst tannhelse.

Resten av rapporten handler om behandling med legemidler, og er derved viet de opiat-avhengige narkotikamisbrukerne. Men dette er en stor gruppe, og LAR har blitt et av de viktigste våpnene vi har i kampen mot heroin-avhengighet, så det er fint det blir viet stor oppmerksomhet selv om vi nok gjerne ville sett flere tiltak uten bruk av legemidler, spesielt til de yngre brukerne. Ellers synes vi rapporten gir et godt bilde av hvordan situasjonen er idag for LAR-brukere og søkere til LAR, og vi setter spesielt pris på at dere nevner savnet mange har etter rehabiliterings-aspektet i LAR.

Forslag nr.19, å starte LAR-behandling når den enkelte trenger det og ikke som nå etter opptil 6 måneders ventetid ønsker vi varmt velkommen, og gjerne som et nytt lavterskel-tilbud som Klinikk Motivasjon fram til MO-sentrene evt. blir en realitet. Som ved all type behandling er det viktig å begynne mens pasienten fremdeles er motivert.

I forslag nr.20 foreslås det å legge ned dagens LAR-sentre og samordne tjenestene LAR og sosialvesenet gir under MO-sentrene. Dette kan hjelpe den enkelte bruker til å få mer sammensatt hjelp til å bli rehabilitert tilbake til samfunnet. Utvalget foreslår også å beholde dagens ordning med å overføre pasienter fra MO-sentrene til fastlege og apotek når de ikke lenger har behov for så tett

oppfølging, og det tror vi er et viktig skritt i prosessen med å fjerne seg fra brukermiljøene og bygge opp et nytt liv.

Forslag nr.21, om å bl.a. redusere bruk av urinprøver og basere behandlingen mer på tillit tror vi kan være bra av flere grunner. Som dere skriver koster disse kontrollene uforholdsmessig mye penger i forhold til gevinsten, og så godt som alle narkomane vet utmerket godt hvordan de kan levere falsk urinprøve uansett hvor godt de blir overvåket- narkomane er ofte forbausende kreative... Så derfor vil de som jukser gjøre det uansett, og de som virkelig vil forandre livet sitt kan som dere skriver føle dette som svært integritetkrenkende. Derfor mener vi at tett oppfølging i form av samtaler er en mye bedre måte å bruke hvis man f.eks. mistenker ulovlig side-misbruk, og da med en klar forutsetning at evt. 'tilståelse' ikke medfører utskrivning men mer hjelp.

Forslag nr.22 er vel uten tvil det mest debatterte i hele rapporten; spørsmålet om utdeling av heroin. Vi jobber som tidligere nevnt først og fremst med forebygging, og skulle vel håpet at problemstillingen ikke burde vært et tema overhodet. Men det er helt klart en gruppe opiat-avhengige som ikke klarer å nyttiggjøre seg behandling med hverken metadon eller buprenorfin uten et massivt sidemisbruk med bl.a. injisering av heroin. Noen av disse vil nok ha et stort utbytte av å få tildelt heroin under slike forhold som utvalget beskriver, og kanskje klare å komme seg i arbeid og tilbake til samfunnet. Men vi tror, som dere også skriver, at dette er en meget liten gruppe i Norge siden de aller fleste opiat-avhengig som ikke klarer tradisjonell LAR-behandling også har et stort sidemisbruk av piller osv. Og siden kontroll-tiltak som overvåkede urinprøver er så lette å lure, er vi litt redde for at også denne gruppa vil få tilbud om behandling med heroin, og derved øke sitt forbruk istedet. Men om det er verdt å ta sjansen på dette for å redde de som virkelig kan ha stor nytte av en slik behandling vet vi rett og slett ikke.

Vår konklusjon og våre forslag.

Vi var, som veldig mange andre, veldig spente på denne rapporten. Og vi har forståelse for at dere ikke har klart å komme inn på alle sidene ved narkotikaproblematikken. Vi savner allikevel en del ting vi mener er viktige, og synes litt vel mange problemer synes løst ved å lage disse nokså diffuse MO-sentrene. Og siden de utgjør en så stor del av utvalgets forslag- alle forslagene under behandlings-delen unntatt de to siste omhandler disse sentrene i større eller mindre grad- mener vi det burde blitt forklart nøyere hvem som er tenkt som tilsynsinstans, ha det økonomiske ansvaret osv. for disse sentrene.

Som tidligere nevnt savner vi strengere straffer for distribusjon til mindreårige som et viktig forebyggende virkemiddel.

Et annet viktig punkt som kan hindre at vi får flere opiat-avhengige er om det etableres klare pålegg til sykehusene og den kommunale helsetjeneste med lovpålagt plikt til varsling og oppfølging av personer som er behandlet med opiater etter store operasjoner eller ulykker. Ved å trappe ned personen skånsomt så raskt som mulig etter en evt. langvarig behandling med opiater vil flere unngå å bli narkomane og tvunget ut i det illegale markedet hvert år med alle de fysiske, psykiske og sosiale konsekvenser dette medfører.

Vi mener også utvalget burde tatt for seg tunge narkomane som misbruker andre stoffer enn opiater, f.eks. amfetamin og piller. De trenger ofte helt andre typer hjelp enn de opiat-avhengige, og vi synes spesielt amfetaminmisbrukere er i ferd med å bli en 'glemt gruppe' innen rus-omsorgen selv om svært mange gate-narkomane misbruker først og fremst amfetamin selv om de også har side-misbruk fra dette.

Et annet stort tema innen rus-omsorgen vi savner forslag om, er bruken av midlertidige bo-tilbud som hospits, hybelhus osv. Etablering av MO-sentre er en ypperlig ide, men vi har uansett masse

mennesker, i LAR og i aktiv rusmisbruk, som må ha plasser å bo over korte og lengre tidsrom. Da synes vi det er veldig viktig å ikke blande mennesker i aktiv rus med de som er i LAR og holder seg unna sidemisbruk eller greier seg rusfrie uten medikamentell hjelp. Det har vært forsøk på noen hospits i Oslo med egne etasjer osv., men dette har vist seg i praksis ikke å holde; naboer fra andre etasjer kommer uansett med forstyrrende adferd overfor de som prøver å holde seg rusfrie. Så den eneste løsningen vi ser er egne hospits for mennesker som velger å leve i aktiv rus, så kan man heller prøve via motivering å få personen til å ønske seg rusfri.

Vi mener også det bør være egne behandlingsinstitusjoner som er forbeholdt de som ønsker medikament-fri behandling og andre for pasienter i LAR eller som er under opptrapping. Ideelt sett burde det også vært egne institusjoner for unge som kanskje er til behandling for første gang hvor de kan få behandlingsplass så fort de er motivert for det. Praksis idag viser at mange institusjoner har såkalte 'bakedørs-pasienter'; pasienter som har hatt flere opphold ved institusjonen og kan ringe direkte dit og få plass i løpet av få dager. Dette er ofte personer i LAR som egentlig ikke er motivert for behandling men bare trenger en 'pause' fra livet på kjøret. I tillegg til å virke lite motiverende på sine med-pasienter tar denne gruppa opp plasser og forlenger ventetiden for de som virkelig ønsker behandling. Vi mener det bør være et lignende tilbud for denne gruppen også; et sted de kan komme til på kort varsel for å hvile ut fra livet på gata, helst med mange gode motivatorer, men ikke på samme institusjoner som de som genuint ønsker å forandre livet sitt.

Gjeld er noe alle rehabiliterte rusmisbrukere sliter med i større eller mindre grad. Mye av dette stammer fra studielån og annet som kommer til Statens Innkrevningssentral. Vi mener derfor at Statens Innkrevningssentral må gis anledning til å delta i forhandlinger om gjeldssanering. Dagens praksis er stikk i strid med "Soria Moria-erklæringen" om fattigdomsbekjempelse.

Vi håper uansett at utvalgets rapport vil hjelpe til å sette søkelyset på det store og komplekse narkotika-problemet, og forhåpentligvis få bort endel fordommer i befolkningen og øke livskvaliteten til dagens misbrukere. I tillegg håper vi selvfølgelig at rekrutteringen bremses og helst stopper opp, men inntil videre er nok det dessverre en utopi...

Vennlig hilsen

Bente Solberg, på vegne av Stiftelsen Rusfritt Miljøes skolegruppe.

STOLTENBERGUTVALGET – RAPPORT OM NARKOTIKA

Høringsuttalelse fra Stiftelsen ”Støtte til et rusfritt miljø”

Orientering om stiftelsen.

Stiftelsen er en humanitær organisasjon, hovedsakelig finansiert fra et fond ved Lånekontoret som eies av NORDEA. Stiftelsens brosjyre følger vedlagt. Stiftelsen har etablert en egen gruppe av 4 rehabiliterte tidligere tunge narkomane(”Skolegruppen”) som reiser rundt på skoler og ungdomsklubber og orienterer om farene ved enhver kontakt med narkotiske stoffer.

Høringsuttalelser:

- 1. ”Skolegruppen” har ut fra sine erfaringer gitt en egen uttalelse som følger vedlagt.
Stiftelsens styre mener denne uttalelsen, som i stor grad støtter mindretallets innstilling i Stoltenbergutvalget, bør tillegges betydelig vekt på bakgrunn av deres erfaringer som tunge narkomane gjennom mange år.**
- 2. Stiftelsen ”Støtte til et rusfritt miljø” har følgende kommentarer til enkelte av forslagene i Stoltenbergutvalgets ”Rapport om narkotika”:**

Ad forslag 2 :

**Stiftelsens ”Skolegruppe” synes så langt å ha en langt bedre preventiv effekt enn foredrag i vanlig forstand som det refereres til i rapporten. ”Skolegruppen” har så langt besøkt 3 videregående skoler. Mottatt tilbakemelding fra lærere og elever følger vedlagt.
Det er Stiftelsens syn at det bør etableres lignede ”Skolegrupper” bestående av rehabiliterte narkomane i de fleste store byene i landet da effekten ved denne tilnærming til problemene synes å være langt mer effektiv enn ”foredrag” som det refereres til i rapporten**

Ad forslag 8 :

Stiftelsen støtter forslaget om økte bevilgninger til forskning om forebyggende tiltak. Debattene i det offentlige rom har hittil i alt for stor grad vært preget av ”synsing” og steile holdninger.

Ad forslag 9 – 13 :

Stiftelsen støtter sterkt etableringen av MO-sentre under forutsetning av at finansiering er sikret gjennom ett forvaltningsnivå. Dette vil også gjøre det langt enklere for de narkomane å finne hjelp.

Kapasiteten ved MO-sentrene må gjøres så stor at ventetiden for å komme til behandling blir redusert til maksimum EN måned.

Ad forslag 14 :

Stiftelsen har sterke motforestillinger mot dagens ordning av boforhold for narkomane og de som er under behandling for sitt stoffmisbruk. Det å hospitere aktive narkomane og narkomane under behandling i de samme bygningene er totalt mislykket. Det har også resultert i at mange under behandling "sprekker" grunnet påtrykk fra de aktive narkomane og selgere. Grunnet støy og bråk er det flere som velger å bli uteliggere.

Psykiatriske pasienter må ikke plasseres i de samme boliger som narkomane og de under rehabilitering

Ad forslag 18 :

Forslaget om å avvikle egenandel for behandling av avhengighet, gratis tannbehandling og bedret tilgjengelighet og rehabilitering gjennom LAR støttes av stiftelsen.

Ad forslag 22 :

Stiftelsen støtter her innstillingen fra mindretallet i "Rapport om narkotika"

Oslo, 16.12.2010

**Arne Pran
Styreleder**

Rusfritt Miljø

- Informasjon og foredrag om konsekvenser av stoffmisbruk – fra personer som selv har vært på kjøret og opplevd de nedbrytende konsekvensene
- Målgruppen er elever og lærere på skoler, samt ungdom på fritidsklubber og andre arenaer der unge ferdes
- Pådriver for økt tilbud om metadon, - subutex - eller lignede behandling
- Pådriver for utenomrettslig gjeldssanering og fleksible gjeldsordninger for narkomane forbundet med rehabilitering
- Hjelper rehabiliterte narkomane til et verdig liv
- Prosjektet er organisert som en stiftelse der styret organiserer driften og har regnskapsplikt. Blant de sentrale støttespillerne er Nordea Bank Norge ASA. Stiftelsen består dessuten av flere sentrale pådrivere innen rusproblematikken.

Ønsker du mer informasjon, kan du ringe til Knut på 941 48 291

Økonomisk støtte til prosjektet ønskes varmt velkommen, og går uavkortet til informasjonsarbeidet.

Stiftelsen 'Støtte til et rusfritt miljø'

Postboks 2652 St. Hanshaugen, 0131 Oslo

Kontonummer: 6012.05.66825

Vi er mennesker som vet alt om narkotiske stoffer, fordi vi selv tidligere var rusmisbrukere. Nå vil vi gjøre en innsats for at neste generasjons unge mennesker ikke skal ende på gata som neste generasjons rusmisbrukere.

Vi vil gi ungdommene de argumentene vi har mot rusmisbruk. De samme argumentene vi støtter oss til daglig når vi kjemper for å holde oss rusfrie.

I dag er ca. en million nordmenn i slekt med en narkoman. Sannsynligheten for at noen i familien din er eller blir narkoman er like stor som sannsynligheten for å få kreft. Derfor vil vi bruke all vår erfaring og kunnskap til å bekjempe det samfunnsundet som rusmisbruk er.

«konsekvensene av å begynne med rus er flere og større enn du tror. Vi forteller om det til unge, for at du skal slippe å se sønnen, datteren eller barnbarneet ditt i Skippergata.»

«Jeg var ung og ville prøve alt.
Før jeg ante det, satt jeg i
klisteret. Hele min verden
falt tilslutt sammen.»

«Det er en kynisk bransje
uten medlidenhet og nåde.
Den utnytter usikre og
utprøvende unge på det
groveste.»

Knut Løvli

